

Ὁ μεγαλειότερος κώδων τοῦ Κόσμου εἶναι ὁ τοῦ Κρεμλίνου ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Πρωτευούσῃ τῆς Ῥωσσίας Μόσχᾳ, ζυγίζων 66 περίπου τόννους· οὗτος καταστραφεῖς ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς ἐν ἔτει 1737, ἀνεχωνεύθη βραδύτερον καὶ ἀνηρτήθη ἐπὶ τοῦ Πύργου τοῦ Ἰδάν Βελίκου, ἐν ἔτει 1836, παρ' ἐτέρῳ μικροτέρῳ κώδωνι βάρους 50 τόννων. Μετὰ τούτους, πολὺ κατώτεροι κατὰ τὸ βάρος, ἔπονται οἱ κώδωνες τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Ἀγίου Στεφάνου ἐν Βιέννῃ, τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων, τοῦ Ἀγίου Πέτρου τῆς Ῥώμης, τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου τοῦ Compostelle ἐν Ἰσπανίᾳ, τοῦ Γεωργίου d'Amproise εἰς τὸν Ναὸν τῆς Παναγίας τοῦ Rouen, ζυγίζων 18 τόννους· ὁ τελευταῖος οὗτος, ἀναλυθεὶς εἰς χάλκινα νομίσματα κατὰ τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν μετὰ τὴν καρατόμησιν τῶν Βασιλέων, ἀποκατέστη βραδύτερον κατὰ τὴν παλινόρθωσιν τῶν Βουρβόνων παρὰ τῶν εὐλαδῶν Καθολικῶν τοῦ Rouen ὑπὸ τὰς ἰαχάς: «à mort les fondeurs de cloches, les assassins des Rois». «Εἰς θάνατον οἱ καταστροφεῖς τῶν κωδώνων, οἱ φονεῖς τῶν Βασιλέων».

Διὰ τοῦ ἐπομένου λατινικοῦ διστίχου λίαν ἐπιτυχῶς συνοψίζονται αἱ πολλαπλαῖ ὑπηρεσίαι, ἃς παρέχει εἰς τοὺς Χριστιανούς ὁ Κώδων τῶν Ἐκκλησιῶν.

«Laudo Deum verum, pleben voco, congreco clerum,
»Defunctos ploro, fugo fulmina, festa decoro».

«Αἰνῶ τὸν ἀληθῆ Θεόν, τὸν λαὸν καλῶ, συναγείρω τὸν Κλήρον,
»Τοὺς νεκροὺς θρηνῶ, ἀπελαύνω τοὺς κεραυνούς, τὰς ἐορτὰς κοσμοῶ».

Καθ' ὅσον τὴν ἐπιρροὴν τῶν ἐπὶ τῶν Κωδωνοστασιῶν ὕψουμένων ἀλεξικεραυνῶν πρὸς ἀποτροπὴν τῶν ἐκ τῶν κεραυνῶν καταστροφῶν ἀπέδιδον οἱ λαοὶ τῆς Δύσεως ἐκ δεισιδαιμονίας εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν κωδώνων.

Παραμφερὲς τῷ λατινικῷ τούτῳ διστίχῳ εἶναι καὶ ἡ ἐν τῷ μετῴπῳ τῆς παρούσης διατριβῆς παρατεθεῖσα ἐπιγραφή: «Vivos »voco, mortuos plango, fulgura franco», ἥτοι «τοὺς ζῶντας »καλῶ, τοὺς νεκροὺς θρηνῶ, τοὺς κεραυνούς θραύω», ἣν προέταξεν ὁ διάσημος Γερμανὸς ποιητὴς von Schiller εἰς ἓν τῶν καλλιτέρων αὐτοῦ ποιημάτων, τὸ ἐπιγραφόμενον «Κώδωνα».

ΜΙΧ. Γ. ΛΑΜΠΡΥΝΙΔΗΣ

Εἰς κυρίαν ἐπισκευαζομένην . . .

ΤΑ ὥραϊα ξανθὰ μαλλάκια σου ποῦ στέλνεις στὸν μπαρμπέρη,
τὰ ῥόδα τοῦ προσώπου σου ποῦ ὁ ἔμπορος σοῦ φέρει,
τὰ σμάλτινα δοντάκια σου ποῦ πρὶν πλαγιάσης βγάζεις—
χρώματα, χάρες, ἔμμορφιές, φρεσκάδες ποῦ ἀγοράζεις—
σὰν πόσο, πόσο ἀκριβὰ νὰ σοῦ στοιχίζουν τάχα;
πιὸ λίγο θὰ σοῦ κόστιζε . . . μιὰ προσωπίς μονάχα!

ΣΑΤΑΝΑΣ